

«La porta de l'esperança s'ha obert de bat a bat al món»

“Hi ha esperança per a cadascú de nosaltres. Però no oblideu, germanes i germans, que Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. No ho oblideu. I aquesta és una manera d'entendre l'esperança en el Senyor”. El Papa Francesc va tornar a reiterar aquest punt fonamental del seu Pontificat durant la santa missa de la nit de Nadal el 24 de desembre de 2024, després d'obrir la Porta Santa a la Basílica de Sant Pere i

inaugurat el Jubileu Ordinari de 2025.

25/12/2024

Un àngel del Senyor, envoltat de llum, va donar llum a la nit i va donar l'anunci joiós als pastors: «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (*Lc 2, 10-11*). Entre la sorpresa dels pobres i el cant dels àngels, el cel es va obrir sobre la terra; Déu es va fer un de nosaltres per fer-nos com Ell, va baixar entre nosaltres per elevar-nos i portar-nos a l'abraçada del Pare.

Aquesta, germanes i germans, és la nostra esperança. Déu és l'Emmanuel, el “Déu amb nosaltres”. L'infinítament gran es va fer petit; la

llum divina va brillar entre les tenebres del món, la glòria del cel va treure el cap a la terra. Com? En la petitesa d'un Nen. I si Déu ve, tot i que el nostre cor s'assembla a un pobre pessebre, aleshores podem dir: l'esperança no ha mort, l'esperança és viva, i envolta la nostra vida per sempre. L'esperança no defrauda.

Germanes i germans, amb l'obertura de la Porta Santa iniciem un nou Jubileu. Cadascú de nosaltres pot entrar al misteri d'aquest anunci de gràcia. Aquesta nit, la porta de l'esperança s'ha obert de bat a bat al món; en aquesta nit, Déu diu a cadascú: també hi ha esperança per a tu! Hi ha esperança per a cadascun de nosaltres. Però no us oblideu, germanes i germans, que Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. No us oblideu d'això, que és una manera d'entendre l'esperança en el Senyor.

Per acollir aquest regal, estem cridats a posar-nos en camí amb la sorpresa dels pastors de Betlem. L'Evangelí diu que ells, havent rebut l'anunci de l'àngel, «hi anaren, doncs, de pressa» (Lc 2, 16). Aquest és el senyal per recuperar l'esperança perduda: renovar-la dins nostre, sembrar-la ràpidament en les desolacions del nostre temps i del nostre món. I hi ha tantes desolacions al nostre temps! Pensem en les guerres, els nens metrallats, les bombes sobre les escoles i sobre els hospitals. Disposar-se ràpidament, sense minvar el pas, deixant-se atreure per la bona notícia.

Sense trigar, veurem el Senyor que ha nascut per nosaltres, amb el cor lleuger i despert, disposat a la trobada, per ser capaços de portar l'esperança a les situacions de la nostra vida.

I aquesta és la nostra tasca, traduir l'esperança a les diferents situacions de la vida. Perquè l'esperança cristiana no és un final feliç que cal esperar passivament, no és el final feliç d'una pel·lícula; és la promesa del Senyor que hem d'acollir aquí i ara, en aquesta terra que pateix i que gemega.

Aquesta esperança, per tant, ens demana que no ens demorem, que no ens deixem portar per la rutina, que no ens aturem en la mediocritat i en la mandra; ens demana —diria sant Agustí— que ens indignem per les coses que no estan bé i que tinguem la valentia de canviar-les; ens demana que ens fem pelegrins a la recerca de la veritat, somiadors incansables, dones i homes que es deixen inquietar pel somni de Déu; que és el somni d'un món nou on regnen la pau i la justícia.

Aprenquem de l'exemple dels pastors, l'esperança que neix aquesta nit no tolera la indolència del sedentari ni la mandra de qui s'acomoda en el benestar —i molts de nosaltres, tenim el perill d'acomodarnos en el nostre propi benestar—; l'esperança no admet la falsa prudència de qui no s'arrisca per por de comprometre's, ni el càlcul de qui només pensa en ell mateix; és incompatible amb la vida tranquil·la de qui no alça la veu contra el mal ni contra les injustícies que es cometen sobre la pell dels més pobres.

Al contrari, l'esperança cristiana, mentre ens convida a la pacient espera del Regne que germina i creix, exigeix de nosaltres l'audàcia d'anticipar avui aquesta promesa, a través de la nostra responsabilitat, i no només, també a través de la nostra compassió. I aquí potser ens farà bé demanar-nos sobre la nostra compassió: tinc compassió?, sé

compadir-me amb l'altre? Pensem-ho.

Veient com sovint ens acomodem a aquest món, adaptant-nos a la seva mentalitat, un bon sacerdot i escriptor resava el sant Nadal d'aquesta manera: “Senyor, et demano algun turment, alguna inquietud, algun remordiment. Per Nadal voldria trobar-me insatisfet. Content, però també insatisfet. Content pel que fas tu, insatisfet per la meva manca de respostes. Treuenos, per favor, les nostres falses seguretats, i col·loca dins del nostre pessebre, sempre massa ple, un grapat d'espines. Posa a la nostra ànima el desig d'alguna cosa més” (cf. A. Pronzato, La novena de Nadal). El desig de res més. No quedar-nos quiets. No oblidem que l'aigua estancada és la que primer es corromp.

L'esperança cristiana és precisament aquesta “una mica més” que ens impulsa a moure'ns “ràpidament”. A nosaltres, deixebles del Senyor, se'ns demana, en efecte, que trobem en Ell la nostra major esperança, per després portar-la sense tardança, com a pelegrins de llum a les tenebres del món.

Germanes i germans, aquest és el Jubileu, aquest és el temps de l'esperança. Aquest ens convida a redescobrir la joia de la trobada amb el Senyor, ens crida a la renovació espiritual i ens compromet en la transformació del món, perquè aquest arribi a ser realment un temps jubilar. Que arribi a ser-ho per a la nostra mare terra, desfigurada per la lògica del benefici; que arribi a ser-ho per als països més pobres, aclaparats per deutes injustos; que arribi a ser-ho per a tots aquells que són presoners de velles i noves esclavituds.

Tots nosaltres tenim el do i la tasca de portar esperança on s'ha perdut; allà on la vida està ferida, a les expectatives traïdes, als somnis trencats, als fracassos que destrossen el cor; en el cansament de qui no pot res més, en la solitud amarga de qui se sent derrotat, en el patiment que devasta l'ànima; els dies llargs i buits dels presos, a les habitacions estretes i fredes dels pobres, als llocs profanats per la guerra i la violència. Portar esperança allà, sembrar esperança allà.

El Jubileu s'obre perquè a tots sigui donada l'esperança, l'esperança de l'Evangeli, l'esperança de l'amor, l'esperança del perdó.

Tornem al pessebre, contemplem el pessebre, mirem la tendresa de Déu que es manifesta al rostre del Nen Jesús, i preguntem-nos: “Tenim aquesta expectativa en el nostre cor? Tenim aquesta esperança al nostre

cor? Contemplant la benevolència de Déu, que venç la nostra desconfiança i les nostres pors, contemplem també la grandesa de l'esperança que ens espera. Que aquesta visió d'esperança il·lumini el nostre camí de cada dia” (cf. C. M. Martini, Homilia de Nadal, 1980).

Germana, germà, aquesta nit la “porta santa” del cor de Déu s'obre per a tu. Jesús, Déu amb nosaltres, neix per a tu, per a mi, per a nosaltres, per a tot home i dona. I, saben?, amb Ell floreix la joia, amb Ell la vida canvia, amb Ell l'esperança no defrauda.